

HATIRASI UNUTULMAYAN BİZİM HATİCELER

Ahmet Şekerci Bey Kardeşim, Tanışıklığımız olsa da bilmem beni hatırlayabilir misiniz?

19 Ağustos 2016 Cuma günü sabah namazından sonra mutfakta kızımın içli içli hıçkırarak ağladığını görünce hem şaşırđım hem de endişelendim. Cesaret edip

"ne oldu neden ağlıyorsun" diye de sormadım. Küçük kızıma dönüp ne oldu kızım diye sorunca "arkadaşı öldü baba" dedi. Hangi arkadaşı? İlahiyat'tan sınıf arkadaşı **Hatice...**

Talebe iken bizim eve gelip giden, zaman zaman evde onlarla kalan, 2005 Haccında 4-5 ay Mekke'de kalıp Onunla Hac yapan, kalp rahatsızlığı olan **Hatice mi** deyince, evet baba O **Hatice** dedi....

Yine talebe iken evimizde kalan Kütahyalı **Hatice Barış** olmadığını ancak anlayabildim. Evimizde bir kaç yıl kalmış olduğu için **Hatice** deyince ilk aklıma gelen O **Hatice** olmuştu...

O olmadığını anlayınca kızımın o içten ve hıçkırıklarla ağlaması beni de duygulandırdı ama itiraf edeyim ki şaşkınlığa da sevk etti. Böyle bir ağlama ancak evlat ve anneler için olabilirdi. Bu şaşkınlığımı atlatamadan bu sefer büyük kızımın, "ölen bir insanın gözü neden açık kalır" sorusuna muhatap oldum. Neden sorduğunu öğrenmek isteyince **Hatice'yi** gördüm; Onu o şekilde gördüğümünden beri unutamiyorum baba, eğer yapılacak bir şey varsa yaparak rahatlamak istiyorum dedi. Onunla konuşup teferruat öğrenme fırsatım oldu. Sizin yazınızı da bana O ulaştırdı. Okudum; tekrar okudum. Kızlarımın anlattığı mütevekkile, muhlise ve mütevazıye kızımız **Hatice** bizim de gözlerimizi yaşarttı.

Ailece mateme boğulduk. Mekke'de olan eşime bildirince sanki kızı vefat etmiş gibi O da hüzne boğuldu...

Demek ki sadece ben **Hatice'mizi** yeterince izleyememişim...

Gecikmeli de olsa Ona Rabbimden rahmet ve mağfiret niyaz ediyorum. Makamının Şehitler makamı olmasını diliyorum...

Size ve diğer yakınlarına da Yüce Mevla'mızdan sabrı cemil niyaz ediyor; sağlık sıhhat ve afiyet içerisinde, hayırlı bereketli uzun ömürler diliyorum.

Allah'a emanet olasınız...

23.08.2016

Ahmet Ziya İbrahimoglu

Ahmet Şekerci Kardeşimiz bu mesajıma yazdığı cevabi notu:

Hatırlamaz mıyım Ahmet Ziya Hocam,

Siz Hatice'nin gıyabında hep bizim Ahmet Ziya Amcamızdınız. Ayşe ve Betül onların hem dünya hem de ahret kardeşleridir. Benim indimde **Hatice** ne ise onlarda odur. Sizin bizim kalbimizde yeriniz büyük. **Hatice** Hac vazifesi için hep size ve Betül'e dua ederdi. Mevla'm ömür verseydi bu sömestr umre için yine size gelecektik. Lütfen dualarınızı eksik etmeyiniz. **Hatice** bize göre vazifesini yaptı; bizler şahitlik ettik; hep sabretti tevekkül halini hiç bozmadı. Rahmeti büyük Mevla'm onu da Saliha kullarıyla haş etsin diye dua ediyoruz. Hürmet ediyor ellerinizden öpüyorum...

Ahmet Şekerci

Ahmet Şekerci Kardeşimizin Hatice için yazdığı mesaj:

Geç olmadan keşke demeden, amasız ertelemeksizin gelin kalbinizi sevdiklerinize açın.

Sevgili dostlar,

Zamanın ve olayların hızla geçtiği ve yıpratıcı bir zaman diliminde ve coğrafyada yaşıyoruz. Herkes kendi çapında bir hayat ve varoluş mücadelesi içinde geçiyor. Ülkemiz zor günler yaşıyor, her gün masum insanlar siyasi ve canice ikballer için kurban ediliyor. Karamsarlık ve umut her saniye birbiriyile dans ediyor.

Geçen Cuma günü hakkın rahmetine kavuşan **kız kardeşim Hatice** vesilesiyle pek çok arayan dostumuz oldu. Herkesten Allah Razı olsun. Eksik olmayın. Bu vesileyle, bu dertli dünyada her anımızı Hızır bilerek yaşamak adına müsaadenizle onun aziz hatırasından benim için çok önemli bir anı sizlerle paylaşmak isterim.

Yıl 2007'nin kışydı. Siyamı Ersek Hastanesinde üçüncü ameliyat için bekliyorduk. Kimse kardeşimi ameliyat etmeye yanaşmıyordu. Daha önce iki defa göğüs kafesi açılmış üç kapakçık değişmiş bir tanesi de tamir edilmişti. Başarı ihtimali hiç olmayan ve Türkiye'de ilk yapılacak bir ameliyat için Doç. Dr. Sabri Dağsalı hoca kardeşimin daha otuz iki yaşında olduğunu görerek bu riski almamız gerektiğini söyledi ama her defasında çok riskli diyordu. Ameliyata hazırlık tam iki ay sürdü. Bu iki ay boyunca siyamı ersek hastanesinin 11 katında artık **Hatice** çoğu hastaların moral verdiği bir danışman olmuştu.

Herkes onu tanıyor ameliyat öncesi ağlayanlar olursa onun konuşması için Sabri hocası tarafından yönlendiriliyordu. Ama kendi ameliyatının zorluğunu hiç bir zaman düşünmüyor ve Rabbine tam bir teslimiyetle bağlanıyordu. Bu arada sene 2008'e ulaşmış doktoramın son demlerini yaşadığım Marmara üniversitesi ilahiyat fakültesinden geceleri bin bir ricayla akşamları ziyaretine gidiyor arada tasavvuf sohbetleri ediyorduk. Bu geliş gidişlerde tanıştığım sonradan bir hoca arkadaşım sayesinde mesai saati dışında da ziyarete gidebiliyordum. Geçirdiğim her anı hafızama kazımaya onu gülen yüzünü hiç unutmamaya çalışıyordum. Doktoru ameliyat öncesi hiç ümit vermemiş ama bunu denemezsek haksızlık olacağını söylemiş ve aileme birçok evrak imzalatmıştı.

Ameliyat günü gelmiş çatmıştı. Herkes dualar ediyor, arkadaşları muhtemel kan ihtiyacına karşı hastanede nöbete hazırlanıyordu. Ertesi sabah altıda ameliyata alınacaktı ve yine fakültede odamda beklemekteydim. Telefonum çaldı. Siyamı Ersekte çalışan kardiyolog bir hocamız arıyordu. Ahmet hastaneye gel dedi. Ben de kardeşimi göreceğim diye sevine sevine yola koyuldum. Acilin girişindeki

odasına girdiğimde artık ahbab olduğumuz doktor hanım bana baktı ve o üzerime dağ gibi yıkılan o sözleri söyledi. Ahmet git kardeşini gör ve vedalaş. Annene ve babana cesaret edip söyleyemedim. Bu gireceği ameliyattan çıkma ihtimali yok dedi. Ezildim yıkıldım, senelerce kimseye bir şey söyleyemedim. Taş gibi ağırlaşan ayaklarım hastanenin 11 katına geldiğinde ne yapacağımı bilemez bir şekilde odanın önünde öylece kalakaldım. İçeri girdiğimde sevinmiş, sarılmış doktora tezimi ve çocukları sormuştu. Ben susturmasam herkesi soracaktı da. Baktım sarıldım, kokladım. Fark etti bir şeyler olduğunu ne var dedi evde bir şey mi var diye sordu. Yok dedim sadece sarıldım seyrettim öylesine kalakaldım. Gece yarısı görevlinin uyarısıyla zorla oradan ayrıldım.

Sabah annem ve babam öperek çok sevdiği ve 28 Şubat eylemleri sırasında onun için manevi değeri olan beyaz tülbindini de başına takarak kendini almaya gelen sedyeye bindi. Bütün derdi ameliyata girince ve çıktığında, kendisinde olmadığı durumlarda başının açılmaması için artık abi dediği bakıcılara yaptığı tembihti.

O sabah 3. Ameliyatı tam 12 saat sürdü. Ameliyatı yapan hoca hiçbir açıklama yapmaksızın eve gitmiş gecenin ilerleyen saatlerinde, operasyonun çok zor geçtiğini beklenmedik komplikasyonların olduğunu işlemi tam bitirmeden tamamladıklarını söylemişti. Bu da 3 yıl sonra olacağı dördüncü ameliyata bir bahane olacaktı. İçimizde endişe benim içimde ise fırtınalar kopuyordu. Dua ediyordum. Kimseye söyleyemediğim bir gece önceki haberin gerçekleşmemesi için içten içe Rabbime yalvarıyordum. Üç uzun gecenin sabahında hastanede yoğun bakım katında bir hareketlenme oldu. Hemşireler bazı doktorlar ağlayarak dışarı çıktı. Yıkılmış öylece kala kalmıştım. Bana hızla gelen hemşire mucize Hatice uyandı dedi. Hiçbir şey diyemedim. Anacığım nasıl diye sordu, onun ilk söylediği söz ise yine tülbindim nerede olmuştu. 3,5 ay sonunda hastaneden çıktığımızda benim gözümde her an solacak nadide bir çiçek gibi olan kardeşimle Mevla'ya şükürler olsun ki, doya doya bir 8 yıl daha geçirdim. Arada kızdım ama hep sevdim; kalbimi ona açtım. Onun ise zaten gönlü ve kalbi hep açıktı. Zaman ve vakit ne zamandır bilinmez. Ama geç olmadan, şeksiz şüphesiz bu yalan dünyanın uğruna hiçbir insanı kırmayın. Hemen gidin ve eşinize dostunuza, bu aziz vatanda yaşayan her canlıya korkmadan kalbinizi açın.

Aziz dostlar, Hayat boş ölüm gerçek.

http://www.takvim.com.tr/yasam/2010/11/16/5_kez_kalp_ameliyati_oldu